

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitivm Perfectionis, Et Virtvtvm Christianarvm

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XXII. Quam cum Dei voluntate conformes & concordes esse debeamus in generalibus, quas nobis immittit, calamitatibus & malis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

derent & conuiuarentur, si quis vita de-
cederet Natalicia scilicet & natuitatem
plangebant diem obitus vero & funebria
festo plausu epuloq; prosequebatur. Cre-
debatur enim nec sine ratione, inquit Ambro-
sius, eos qui in calamitosum & ærum-
nolosum huc mundum, tot laboribus ple-
num, primum ingrediebatur, dignos es-
se quorum sors deploretur; qui autem
tisti hoc exilio eripiebantur & efferebā-
tur, ut felices deprædicando, festaq; la-
teria prosequendos, quod è tot ærumnis
ac miseriis educerentur. Si potro id face-
rent Gentiles & pagani, qui q; nos Chri-
stiani à morte expectamus gloriā, pro-
fus nesciebant, quid non facere & sentire
par est. nos, qui fidei luce illustrati, noui-
mus quibus donandi sint bonis, qui pie
in Domino moriuntur? Quare multo po-
tiori iure dixit Sapiens, *Meliorum esse diem
mortis die natuitatis.*

Ecclesi. 7. 24

Hanc etiā ob eausam Redemptor no-
ster Iesus Christus, cum ex hoc mundo
ad Patrem suum esset transiit, disci-
pulos suos vetuit contristari, ut bene ob-
seruat D. Hieronymus: *Nescitis, inquit,*
quid facitis: quia si diligenteris me, gauderetis
utique, quia vado ad Patrem. E diuerso cum
Lazarum à morte suscitare ad vitam vo-
luit, fleuit. Non fleuit, inquit, Hierony-
mus, quia erat mortuus; etenim statim
cum erat vitæ restituturus: ideo autem
fleuit, quod ad vitam hanc calamitolam
denuo redire debebat, & quia, quem tan-
topere dilexerat, is ad exilij huius labo-
res & ærumnas erat reuersurus.

CAPUT XXII.

*Quam cum Dei voluntate confor-
mes & concordes esse debeamus in
generalibus, quas nobis immit-
tit, calamitatibus &
malis.*

NON in propriis ac priuatis labori-
bus & casibus solum Dei voluntati
nos conformari oportet, verum & in pu-

blicis & generalibus, puta famis, belli-
rum, mortaliitat, pestis, aliisq; id genus
cladibus ac calamitatibus, quas Ecclesie
sua immittere Deus vult. Ut autem in
hoc intelligatur, presupponendum vide-
tur, quod, licet ex una parte ob hasce ca-
lamitates & flagella doleamus, nosque
mali & æruminæ quam proximus noſter
patitur (ut par est) pigeat; ex alia camen-
parte, considerando videlicet eas, in qua
cum Deo volente fiunt, & per iusta eius
iudicia decernuntur, ut nimis illa ex
bona & fructu eliciat, quæ ad maio-
rem gloriam suam nouit futura, in illis
nos cum sanctissima & diuina eius volu-
tate possumus conformare; non secus ac
iudex erga reum & maleficum se haber,
quem morti adjudicare debet: qui est
hinc, vel è naturali cōpassione, vel quod amicu-
sus suus sit, dolet ac tristetur quod
talis morti adjudicatus sit; illius camen-
sententia mortis in eū pronuntiat, cum
mori vult, quod ad commune Reipubli-
ca bonum id ita fieri conueniat.

Etsi vero nos Deus obligare noluerit, ut in
omnibus illis rebus cum sua volunta-
te conformemur, eas & volendo, & possi-
tue amando, sed satis illi fuerit ut eas pa-
tienter, nec diuinæ iustitiae obliquando,
& repugnando, nec aduersus eam mur-
murando, feramus; communiteramen-
Theologi & sancti Patres docēat, maio-
ris perfectionis & meriti opus, perfectio-
rem item & maiore resignationem fore.
Si quis eas non modo patienteferat, ve-
rum etiam amet & vltro querat, in qua-
rum scil. Dei sunt voluntas & benefaci-
tum, ac diuinæ iustitiae decretum, & in
quantum ad maiorem nominis eius glo-
riam referuntur: vti faciunt beati in ce-
lo, qui omnibus in rebus Dei voluntati
consentiant & se conformant; vti docet
S. Thomas & vulgari hac similitudine id
declarat S. Anselmus, ait siquidem ita in
celesti gloria voluntates nostram & Dei
concordes fore, vti hic sunt duo eiusdem
corporis oculi; quia nihil vnuſ videreo-
culus potest, quin id etiam videat alter
atque ideo, esto duobus res quæpiam
ocu-

Epist. ad Ti-
ratum.

Ioan. 14. 18.

Ioan. 11. 35.

Christus de-
bet Lazarum
resuscitatio-
nem mortem
suam defiri
non vult.

oculis videatur, semper nihilominus illa vna eademque est. Quare sicut sancti in celo omnibus in rebus cum Dei voluntate se conformant, quia in omnibus illis iustitiae illius ordinem, & maioris glorie diuinę finem, ad quam vniuersa referuntur, intuentur: ita non parua futura perfectio est, si ipsi in hoc Beatos imitemur, si inquam cupiamus ut ipsa voluntas Dei taliter hic in terra fiat, sicut in celo fit a beatis. Velle quod Deus vult, & eadem de causa, & eundem ob finem, ob quē id ipse vult, nō potest non esse bonū.

S. Augustinus, vt de eo testatur in vita Bossidonus, cum ciuitas Hippomensis, in qua commorabatur, a Vandals obsidione cingeretur, magnam eius stragem & ciuium mortalitatem videns, illo se Philosophi veteris dicto solabatur. *Non tristitiam magnus, magnum putans quod cadunt ligna & lapides, & moriuntur mortales.* Multo potiori iure nos ipsi consolari debemus, considerantes omnia illa aduersa a manu Dei proficiisci, & hanc eius voluntatem esse: & esto causa, ob quā mala hec & calamitates immittit, occulta sit, non propterea tamen potest esse iniusta. Iudicia quippe Dei valde sunt abstrusa, & abyssus quædam profunda: sicut dicit Propheta, *Iudicia tua abyssus multa.* Nosstrum vero non est ea tenui & curtae ingens nostri bolide inuestigare velle: hoc namque ingens quædam esset temeritas. *Quoniam cognovit sensum Domini, aut quia consiliarius eius fuit?* quis te ad illius consilia & arcana admisit, vt in illa presumas inquirere? quin potius ea magna cum humilitate reueneri, & credere ab infinita sapientia nihil aut venire, aut venire posse, nisi quod maxime ordinatum est; & ita ordinatum, vt tandem id nonnisi in maius bonum nostrum & vitilitatem sit cessurum. Semper hoc nos fundamentum præ oculis habere oportet, nobis persuadendo, infinitam illam Dei bonitatem & misericordiam, similia mala & calamitates non alio modo nobis immisuram aut permisuram, quā Italia maiora bona ex iis eliat. Hac

via nimis multos Deus ad celum vult *Per tribula-*
deducere, qui si aliud iter insisteret, haud *tiones muli-*
dubie pessum irent. Quam multos enim *salutis.*
inuenire est, qui per hæc aduersa & tur-*Cap. 9.*
bida ex toto corde ad Deum conuertentur,
& cum vero de sceleribus dolore ac poe-
nitentia ex hac vita decedentes, cœlesti
donatūr vita, sempiterna alioquin mor-
te damnandi? Quamobrem ipsum quod
dura videtur esse castigatio ac flagellum,
nonnis ingens est misericordia & singu-
lare beneficium.

Auctor libri secundi Machabæorum, postquam atrocem & horrendam illam impissimi tyranni Antiochi persecutio-
nem necnon inmanem illam in popu-
lum Dei stragem, qua ille nec puerili, nec *Non ad inte-*
senili ætati, nō coniugatis, non virginai-
bus innuptis pepercit; eius adhæc sacri-*ritum sed ad*
legia, quibus templum Domini dispo-*correptionem*
liauit & prophanauit, abominationes de-*flagellat*
niique que illo instigante & auctore in il-
lo committebantur, cōmemorasset, hac
tandem clausula rem vniuersam cōcludit.
Objecero autem eos, qui hunc librum lecturi
sunt, ne abhorrescat propter aduersos casus;
sed reputet ea qua acciderūt, nō ad interitū,
sed ad correptionem esse generis nostri.

Quare egregie ad hoc propositum S. Lib. 2. Mo-
Gregorius, Sanguisuga, inquit, dū ægri ral. c. 32.
Sanguinem exigit, nihil aliud spectat, q. Simile.
vt eo se replete, & omnem vitalem hu-
morem, si possit, imbibat: medicus vero
eius ope non nisi malū sanguinē educere,
& sanitatem ægro afferre fatagit. Idē spe-
ctat & Deus, dum nobis mala, aduersa, &
tribulationē immittit. Quare, sicut æger
stulte ageret, si vitiatum sibi sanguinem
extrabi vetaret, magis ad sanguisuga, q.
ad medici sui intentionem respicendo:
pari modo nostrū est, in qualibet aduersi-
tate tā ea q. ab homib. q. ab alia quacunq.; *Deus mali*
creatura nobis causatur, nō tā ipso & ip-
sas, q. sapientissimū medicū, Deū inquā
intueri: hi omnes enim ei sanguisugatū
vicē præstant, & media sunt, ad vitiosum
sanguinē eliciendū, ac totali nos saluti re-
stituendos aptissima. Quamobrē ipsi no-
bis prouadeamus & intelligamus oportet,
omnia

*Beneficium
ingenis flagellari.*
omnia illum nobis non nisi ad maius ani-
mæ bonum & utilitatem nostram immitt-
tere. In quo vero, esto nihil aliud in hoc
subfesset, quod nos Dominus, velut fi-
lios dilectissimos, in hac vita castigare
velit, non autem castigationem in futu-
ram reseruare nihilominus ingens id bo-
num & beneficium foret.

*Vite eiusdem
p. 2. c. 4.*

S. Catharina Senensis, cu ob falsum, ad-
uersus virginem eius puritatē à malevolis
hominibus cōfictam testimonium mirū
in modū contrastaretur, apparuit illi Re-
demptor noster Christus, dextra coronā
multo auro gemmisque pretiosissimis ra-
diantissimā, sinistra vero aliam spinis &
sentibus rigentem ei ostentans, ac dicē;
Noris, dilectissima mea, prorsus necesse
esse te vixque hac corona diuersi vici-
bus ac temporibus coronari: quo circa
alterutram tibi iam delige, utrum nem-
pe velis in præsenti vita hac spinea coro-
nari, illa autem pretiosa in vitam perpe-
tuo duraturam reseruetur; vel potius in
præsenti sacerdotio aureilla & pretiosa re-
dimiri, vt post mortem te maneat hæc
spinosa? Tum virgo: Iam ab hinc multo
tempore Domine voluntatem meam ab-
negauī, quo adimpleam tuam; proinde
non est meum hanc optionem facere, vt
ramen ad propositionem tuam respon-
deam, profiteor serio me in hac vita sem-
per sanctissimæ passioni tue similem ac
conformem esse velle, & ex amore tuo
quaslibet penas ac dolores in refrigeriū
meum amplecti semper paratam fore.
Atque hæc dicens, suis ipsa manibus spi-
nem te manu Domini coronam acce-
pit, totisque viribus capitii tam validi & ac
profunde impressi, & ipsum spine cir-
cumsecus perforarent; sic vt ex illo tem-
pore ruerat magnum capititis dolorem ad
multos dies & spinarum perfolio-
ne ac puncturis ortum
senserit.

*S. Catharina
Sen. spineam
capiti corona
imprimis.*

CAPUT XXIII.

*Aptum quoddam suggestur me-
dium, ad labores & aduersa, que
Dominus nobis immittit, tam par-
ticularia quam generalia, bene &
magna animi conformitate feren-
da; quod est peccata nostra a-
gnoscere, & ob ea
dolere.*

*C*OMMUNIS sanctorum doctrina est, *Quia*
generalia illa mala & castigationes, *Item*
à Deo vt plurimum non nisi ob commissum
à populis iniquitates & peccata immitti
solere quemadmodū a sacra Scriptura, *Item*
id genus exemplis plenissima est, liquido
patet. Vnde sic tres pueros legimus ad
Deum clamasse, *Induxisti omnia hæc preter*
peccata nostra; peccatumus enim, & inique-
egimus, & præcepta tua non audiimus: omni-
sa ergo que induxisti super nos. & univer-
sæ quæ fecisti nobis, in vero iudicio fecisti. Sic
videmus tunc olim Deum populo suo di-
lecto flagella immittere, & in manus ho-
stium eum tradere solitum, quando si ini-
psum delinquebat, tunc vero cu ab inde
liberare, cum delictorum pœnitens ad
ipsum in toto corde conuerterebatur.

Hinc Achior Ammonitarum Princeps &
dux, cum Holopherni plurib. declarasset
filios Israel singulari quodam modo à Deo
protegi, eique curæ esse, nec aliter ab eo
castigari, nisi eum præuaricando à mā-
tis diuinis recederent; ei prudenter dein-
de suggestit, vt antequam bello eos ado-
rire tur, perquireret, si esset aliqua iniqui-
tas coru in conspectu Domini. hæc enim
si esset, fore vt sub iugum potentie Assy-
riorum facile redigerentur; si vero non
esset offensio populi huius cora Deo suo,
frustra aduersum eum ascendi, in felicem
belli euentum, & non nisi in confusione
& opprobrium eius impugnatores fore,
quoniam Deus excelsus pro populo suo
pugnaret, cui nemo mortalium quæ-
pœualere.

Præ-